

Sygn. akt **IC 1016/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy Joanna Ołdakowska

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **A. G. (1)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. G. (1) kwotę 80.000 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 września 2014 roku do dnia zapłaty;

II ustala, że pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. ponosi koszty postępowania w całości, pozostawiając ich rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt: IC 1016/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 września 2015 roku skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. powódka A. G. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 80.000 zł wraz z odsetkami od dnia 12 września 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż padła ofiarą kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego prowadzonego przez pozwanego, które to pieniądze za pomocą nieautoryzowanych przelewów zostały przekazane ustalonym w toku postępowania karnego odbiorcom, a następnie przetransferowane za pośrednictwem instytucji (...) na rzecz obywateli Ukrainy. Zdaniem powódki kradzież środków pieniężnych zgromadzonych na jej rachunku bankowym była możliwa jedynie z uwagi na niedostateczne zabezpieczenia Banku w zakresie bankowości internetowej przed działaniami przestępczymi. Powódka żądanie pozwu oparła na treści art. 471 k.c. wskazując, iż w sprawie doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy rachunku przez Bank /pозew k. 3-25/.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 13 października 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że strony łączyła umowa o prowadzenie rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych. W pozostałym

zakresie zakwestionował wszystkie twierdzenia i zarzuty powódki. Pozwany dodał, iż powódka nie dochowała należytej staranności w ochronie swoich danych, w posiadanie których weszły osoby trzecie. Podniósł zarzut przyczynienia się powódki do powstania szkody poprzez udostępnienie danych, które obowiązek miała chronić, osobom nieuprawnionym, co z kolei umożliwiło wykonanie przedmiotowych przelewów /odpowiedź na pozew k. 83-86/.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie, z tym że na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia /protokół rozprawy k. 301-302/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę A. G. (1) łączyła z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W. umowa prowadzenia rachunku bankowego tzw. konta (...) o numerze (...). Na powyższy rachunek dokonywano przelewów z tytułu wynagrodzenia za pracę powódki. W sierpniu 2013 roku powódka A. G. (1) otworzyła w Banku rachunek rozliczeniowy o nazwie ekonto o numerze (...) okoliczności bezsporne, **dowody**: zeznania świadka A. G. (2) k.155-156, zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302/.

Na koncie (...) prowadzonym przez (...) powódka dokonywała transakcji przelewów kwoty ok. 5000 zł na jej konto w Banku (...) raz na dwa miesiące. Zaś za rachunku ekonto powódka dokonywała przelewów za bieżące opłaty czynszowe za media lub za drobne zakupy /**dowód**: zeznania świadka A. G. (2) k. 155-156, zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302/.

W dniu 5 września 2013 roku powódka zalogowała się jak zwykle do swojego ekonta za pośrednictwem telefonu typu smartfon. Po zalogowaniu się na swoje konto w (...) na ekranie pojawiła się informacja o pracach związanych z aktualizacją systemu oraz prośba o wskazanie systemu operacyjnego oraz marki użytkowanego aparatu telefonicznego. Po wykonaniu żądanych czynności powódka ściągnęła, a następnie zainstalowała na swoim telefonie program sądząc, że jest to wymagane przez bank. Powódka wykonała kilka przelewów. Po dokonaniu operacji na koncie pozostała kwota ok. 250.000 zł /**dowód**: zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302. /

W okresie od dnia 6 września 2013 roku do 15 września 2013 roku A. G. (1) przebywała w szpitalu w związku z narodzinami dziecka /**dowody**: zeznania świadka A. G. (2) k. 155-156, zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302 /.

W trakcie pobytu w szpitalu powódka zorientowała się, że przestały przychodzić do niej wiadomości sms. Odinstalowała więc, ściągniętą aplikację banku, co spowodowało, że nowo wysłane wiadomości zaczęły znów przychodzić na jej telefon /**dowód**: zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302/.

Po opuszczeniu szpitala powódka zalogowała się na swój rachunek w (...). Powódka zauważyła, że z jej konta zniknęła znaczna suma posiadanych przez nią pieniędzy.

Po przesłedzeniu historii rachunku okazało się, że w dniu 6 września 2013 roku z rachunku o numerze (...) (konto (...)) dokonano 7 przelewów na rachunek własny o numerze (...) (ekonto) na łączną kwotę 258.200 zł. Z kolei z rachunku o numerze (...) (ekonto) dokonano 13 przelewów na rzecz: M. W. (kwota 19.960 zł i kwota 19.975 zł), H. P. (kwota 19.983 zł i 19.935 zł), K. M. (kwota 19.840 zł), W. K. (20.000 zł, kwota 19.950 zł oraz 13.000 zł), M. B. (kwota 19.940 zł), P. R. (19.975 zł i kwota 33.000 zł), M. K. (1) (2 przelewy na kwotę po 20.000 zł). Jednocześnie przy użyciu rachunku bankowego powódki zaciągnięto kredyt /**dowody**: elektroniczne zestawienie operacji k. 30-30 v., elektroniczne zestawienie operacji k. 29-29v., zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302/.

A. G. (1) stwierdziwszy brak pieniędzy zgromadzonych na jej rachunkach niezwłocznie poinformowała o tym Bank. Ponadto mąż powódki A. G. (2) złożył w jej imieniu zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przed organami ścigania, gdyż krótki okres po porodzie uniemożliwiał jej osobiste stawiennictwo na Policji /**dowody**: zeznania świadka A. G. (2) k. 155-156, zeznania powódki A. G. (1) k.153-155 i k.301v.-302 /.

W dniu 30 września 2013 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej W.-W., wszczął postępowanie karne- śledztwo w sprawie zaboru w celu przewłaszczenia, w czasie bliżej nie ustalonym, nie wcześniej niż 5 września 2013 i nie później niż 17 września 2013 roku w miejscu nieustalonym, pieniędzy w kwocie ok. 270.000 zł tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 1 k.k. W trakcie postępowania karnego ustalono, że sprawca kradzieży pieniędzy z konta powódki wykorzystując niedostateczny stopień ochrony sieci bezprzewodowej oraz sprzętu komputerowego M. K. (2) - osoby z której komputera dokonał inkryminowanego czynu przejął nad nim kontrolę, aby następnie zdalnie bez wiedzy tejże osoby posłużył się jej komputerem w celu przejścia kontroli nad telefonem A. G. (1). W wyniku przestępczego działania sprawca dokonał nieautoryzowanych przelewów z rachunków bankowych należących do A. G. (1) na rachunki innych, ustalonych osób, które następnie wypłaciły i przesyłały skradzione pieniądze na konta odbiorców ukraińskich za pośrednictwem (...) / **dowody**: postanowienie o wszczęciu dochodzenia k. 32 /.

W śledztwie nie przesłuchano pracowników i współpracowników pozwanego banku, którzy w okresie od 1 lipca do 7 września 2013 roku posiadali lub mogli posiadać informacje (poprzez dostęp do nich), dotyczące rachunku bankowego A. G. (1) oraz jej danych osobowych, co pozwoliłoby ustalić, w jaki sposób istnieje możliwość dokonania włamania do konta bankowego klientów i kradzieży ich oszczędności. Przesłuchano wyłącznie pracownika banku - W. L. (1), który posiadał jedynie ogólną wiedzę w zakresie funkcjonowania systemu bezpieczeństwa, bez uzyskania informacji od osób, które bezpośrednio miały, bądź mogły mieć dostęp do rachunku pokrzywdzonej. Postanowieniem z 31 grudnia 2014 Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) umorzył śledztwo w sprawie zaboru pieniędzy z rachunków bankowych powódki, z uwagi na niewykrycie sprawców tegoż przestępstwa /**dowód**: postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 33-39/.

Powódka A. G. (1) zaskarżyła powołane postanowienie, wskutek czego Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 14 kwietnia 2015 (sygn. akt: XII Kp 131/15) uchylił przedmiotowe orzeczenie i sprawę przekazał prokuratorowi Prokuratury Rejonowej (...) celem kontynuowania śledztwa w sprawie /**dowód**: zażalenie k. 40-44, postanowienie k. 45-49/.

Postanowieniem z 30 kwietnia 2015 Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) (sygn. akt: 1 Ds 394/15/V) zawiesił śledztwo w przedmiotowej sprawie, wskazując że z uwagi na konieczność przeprowadzenia czynności procesowych poprzez wystąpienie do władz ukraińskich zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania /**dowód**: postanowienie k. 50/.

A. G. (1) złożyła zażalenie od tegoż postanowienia do Sądu

Okręgowego w W.. Do dnia wystąpienia przez nią z roszczeniem do Sądu tj. do dnia 6 września 2015 roku zażalenie nie zostało rozpoznane /**dowód**: zażalenie k. 51-53/.

Jednocześnie powódka A. G. (1) niezwłocznie po uzyskaniu informacji o kradzieży z jej rachunku bankowego tak znacznej sumy pieniędzy powiadomiła o tym Bank, wskutek czego zostało wszczęte postępowanie reklamacyjne o nr (...), w toku którego przedstawiła Bankowi wszelkie istotne okoliczności zdarzenia, wskazując, iż nie autoryzowała ona transakcji, będących efektem przestępnej działalności osób trzecich /**dowód**: korespondencja e-mail k. 54, zeznania świadka W. L. (1) k. 167v.-170v./.

W okresie od 17 września 2013 do 25 listopada 2014 A. G. (1) prowadziła z Bankiem korespondencję, w której wskazywała jednoznacznie na odpowiedzialność Banku za kradzież, z uwagi na niedostateczne zabezpieczenia bankowości internetowej i domagając się zapłaty na jej rzecz skradzionych środków pieniężnych /**dowody**: korespondencja e-mail k. 55-58/.

Pismem z 13 stycznia 2014 Bank poinformował A. G. (1), że do czasu zakończenia prowadzonego przez organy ścigania postępowania reklamacja zostaje zawieszona. W treści pisma wskazano, że dopiero wówczas będzie możliwe odniesienie się do wskazanych we wniosku reklamacyjnym kwestii i udzielenia pełnej odpowiedzi /**dowód**: pismo k. 59/.

W dniu 29 sierpnia 2014 oraz w dniu 6 listopada 2014 A. G. (1) wezwała Bank do niezwłocznej zapłaty na jej rzecz kwoty 365.931,81 zł, obejmującej:

- kwotę 265.931,81 zł, będącą przedmiotem nieautoryzowanych przelewów, powiększona ewentualnie o kwotę 20.000 zł tytułem zaciągniętego kredytu, który to kredyt Bank umorzył;

- kwotę 50.000,00 zł, stanowiącą koszt zaciągniętego kredytu w banku (...) na zakup mieszkania wyjaśniając, że gdyby nie doszło do nieautoryzowanych przelewów z konta Banku A. G. (1) w ogóle kredytu nie musiałaby zaciągać i część ceny pokryłaby skradzionymi pieniędzmi;

- kwotę 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, albowiem z powodu powzięcia wiadomości o kradzieży oszczędności całego życia z konta Banku A. G. (1) doświadczyła poważnych cierpień psychicznych, które skutkowały rozstrojem zdrowia, polegającym na ograniczeniu laktacji, co z kolei doprowadziło do niedożywienia nowonarodzonej córki A. G. (1) i konieczności podania jej pokarmu sztucznego po wizycie lekarza pediatry; problemy psychiczne A. G. (1) w tym zakresie zostały także dostrzeżone przez pielęgniarkę/położną rejonową podczas standardowej wizyty po wyjściu ze szpitala.

Pismem z 24 listopada 2014 roku Bank, w odpowiedzi na wezwanie powódki z 29 sierpnia 2014 roku oraz pismo z dnia 6 listopada 2014 roku poinformował pełnomocnika A. G. (1), że na obecnym etapie sprawy nie widzi podstaw do zadośćuczynienia żądaniu przedstawionym w wezwaniach, wskazując za pismem datowanym na dzień 13 stycznia 2014, że zgodnie z § 7 pkt 5 Regulaminu przyjmowania i rozpatrywania reklamacji detalicznej w ramach (...) S.A. udzielenie odpowiedzi na roszczenia, uzależnione jest od dostarczenia do Banku dokumentu potwierdzającego zakończenie postępowania karnego, wszczętego na skutek zawiadomienia A. G. (1). Bank nie ustosunkował się do pytań postawionych przez A. G. (1) w zakresie systemów zabezpieczeń /**dowody**: pismo k. 60-64, pismo k. 72/.

Pismem z 29 czerwca 2015 Bank poinformował A. G. (1), że nie dostarczono do banku dokumentu o zakończonym postępowaniu prowadzonym przez organy ścigania, wskazując, że postępowanie reklamacyjne zostało zamknięte. W treści pisma wskazano, iż bank wznowi czasowo zamkniętą reklamację i udzieli pełnej odpowiedzi po przesłaniu takiego dokumentu /**dowód**: pismo k. 75/.

Do chwili obecnej postępowanie karne dotyczące kradzieży środków z rachunku bankowego powódki nie zakończyło się /okoliczność bezsporna/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie kwestionowała żadna ze stron niniejszego postępowania oraz na podstawie zeznań świadków: A. G. (2) (k. 155-156) i W. L. (2) (k. 167v.-170v.) oraz zeznań powódki A. G. (1) (k.153-155).

Sąd uznał, że sporządzona do akt opinia biegłego sądowego z dziedziny informatyki A. Z. /k. 213-242/, podtrzymana w pisemnych wyjaśnieniach biegłego /k. 277-280/ w zakresie ustaleń w jaki sposób doszło do zainfekowania komputera należącego do powódki i niedozwolonego przelania pieniędzy, została sporządzona przez osobę posiadającą fachową wiedzę i doświadczenie. Wykształcenie biegłego oraz jego empiria stanowią dla Sądu gwarancję rzetelności i dlatego wnioski wypływające z treści sporządzonych przez niego opinii przyjęte zostały jako wiarygodny dowód mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w zakresie przyczyn przedostania się wirusa do komputera, a także braku odpowiednich zabezpieczeń ze strony banku. Biegły wskazał jednoznacznie, iż powódka padła ofiarą przestępstwa kiedy to w sposób podstępny i nie do przewidzenia dla przeciętnego użytkownika doszło do zainfekowania jej komputera. Powódka nieświadomie udostępniła informacje niezbędne do zalogowania się do serwisu transakcyjnego (...). Podczas logowania zostały one wykradzione za pomocą złośliwego oprogramowania po prawidłowym komunikacie certyfikatu (...). Biegły dodał, iż posiadanie oprogramowania antywirusowego nie gwarantuje uniknięcia zakażenia komputera złośliwym oprogramowaniem i jego stałej obecności w systemie. Ponadto biegły wskazał, że bywa tak czasami, iż wirus koń trojański Zeus nie jest wykrywany przez oprogramowanie antywirusowe. Biegły podniósł ponadto, że banki nie instruują swoich klientów o sposobach zabezpieczania komputerów i telefonów komórkowych ani o występowaniu zagrożeń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 725 k.c. przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz jeżeli umowa tak stanowi do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

Zobowiązanie banku względem posiadacza rachunku kształtuje także regulacja zawarta w art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, który stanowi że bank dokłada szczególnej staranności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych. Zapewnienie zaś bezpieczeństwa depozytów jest jednym z najistotniejszych obowiązków banku, a sposób jego wykonywania jest najbardziej wymierną podstawą oceny jego wiarygodności. W tym zakresie na banku zawsze spoczywa obowiązek dołożenia wszelkich starań, bowiem profesjonalny charakter jego działalności wymaga stosowania podwyższonego miernika staranności przy wykonywaniu zobowiązań.

Mając na względzie powyższe regulacje należy wskazać, iż powództwo o zapłatę kwoty 80.000 zł zasługuje na uwzględnienie w całości.

Ryzyko dokonania wypłaty z rachunku bankowego do rąk osoby nieuprawnionej oraz dokonanie rozliczenia pieniężnego na podstawie dyspozycji wydanej przez osobę nieuprawnioną obciąża bank, także w sytuacji objęcia umowy rachunku bankowego bankowością internetową. Ma to ten skutek, że równoległą podstawą odpowiedzialności banku jest ustawa o usługach płatniczych z dnia 19 sierpnia 2011 roku, która przewiduje generalną zasadę, że dostawca ma prawo wykonać transakcję płatniczą tylko w przypadku jej autoryzacji przez płatnika. Art. 46 ust. 1 powołanej ustawy przewiduje, że w przypadku wystąpienia nieautoryzowanej transakcji płatniczej, dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie dokonać na rzecz płatnika zwrotu kwoty nieautoryzowanej transakcji płatniczej albo, w przypadku, gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza. W razie dokonania wypłaty osobie nieuprawnionej, poszkodowanym tą czynnością jest bowiem bank, a nie osoba, która zdeponowała środki na rachunku.

Zgodnie z treścią art. 45 ustawy o usługach płatniczych ciężar udowodnienia, że transakcja płatnicza była autoryzowana przez użytkownika, spoczywa na dostawcy tego użytkownika, przy czym do zrealizowania tego obowiązku dowodowego nie jest wystarczające wykazanie samego zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego. Dostawca jest obowiązany bowiem udowodnić inne okoliczności wskazujące na autoryzację transakcji płatniczej przez płatnika albo okoliczności wskazujące na fakt, że płatnik umyślnie doprowadził do nieautoryzowanej transakcji płatniczej, albo umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa dopuścił się naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42 powołanej ustawy. Powyższa regulacja wprowadza domniemanie odpowiedzialności banku za każdą nieautoryzowaną transakcją i pozwany chcąc je obalić, musi udowodnić jedną z okoliczności enumeratywnie wymienionych w art. 46 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż powódka A. G. (1) ani nie dokonała, ani nie wyraziła zgody na dokonanie transakcji z dnia 6 września 2013 roku w postaci 7 przelewów na rachunek własny o numerze (...) (ekonto) oraz z rachunku o numerze (...) (ekonto) 13 przelewów na rzecz nieznanymi powódce osób fizycznych. Zdaniem Sądu Okręgowego to pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie dołożył szczególnej staranności w tym zakresie i nie wywiązał się ze swej powinności, skoro przekazał środki zdeponowane przez powódkę osobom do tego nieuprawnionym. Należy przy tym wskazać, iż sam fakt przekazania tych środków oznacza właśnie brak takiej staranności.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że powódce A. G. (1) nie można przypisać dokonania nieautoryzowanych transakcji wskutek rażącego niedbalstwa, a tym bardziej działania umyślnego. Jej komputer miał w dacie zdarzenia zainstalowaną zaporę systemu W. i posiadał zainstalowane i zaktualizowane oprogramowanie antywirusowe. Zdaniem Sądu skorzystanie przez powódkę z wyświetlonego podczas logowania na stronę (...) komunikatu zachęcającego użytkownika do dodatkowego zabezpieczenia telefonu, które spowodowało w dalszej kolejności zainfekowanie

szkodliwym oprogramowaniem aparatu komórkowego oraz komputera powódka nie nosi cech rażącego niedbalstwa. Powódka zatem wiedząc, co zresztą potwierdził świadek W. L. (1), że Bank w tym czasie przeprowadza istotne zmiany szaty graficznej i sposobu wyświetlania rachunków, po zalogowaniu miała prawo być przekonana, że komunikat wyświetlający się podczas logowania pochodzi od pozwanego banku, jest elementem nowej szaty graficznej i służy uzyskaniu lepszych zabezpieczeń. Należy zaznaczyć w tym miejscu, że nie było możliwości bezpiecznego pominięcia tego komunikatu, zamknięcia go czy też odłożenia na czas późniejszy, gdyż uniemożliwił on korzystanie z serwisu transakcyjnego pozwanego. Powódka zatem miała prawo pozostawać w przekonaniu, że komunikat ten pochodzi od pozwanego. Ponadto należy wskazać, iż Bank w dacie zdarzenia nie ostrzegał swoich klientów przed tego rodzaju komunikatami, a nadto nie informował, iż korzystanie z nich może nieść za sobą negatywne skutki. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w sprawie powódka nie przekazała nikomu swojego loginu ani hasła do rachunku bankowego, a jedynie numer telefonu. Dane te zostały przechwycone przez niezidentyfikowanego sprawcę wskutek działania na komputerze powódki szkodliwego oprogramowania. Dlatego też powódka nie naruszyła więc obowiązku wskazanego w art. 42 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych i zdaniem Sądu zachowała wszelkie niezbędne środki służące zapobieżeniu naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatniczego.

W niniejszej sprawie brak jest również podstaw do zastosowania regulacji zawartej w art. 46 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych, stanowiącej że jeżeli nieautoryzowana transakcja jest skutkiem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego w wyniku naruszenia przez płatnika obowiązku, o którym mowa w art. 42 ust. 2 (nie noszącego cech umyślności ani rażącego niedbalstwa), płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze do wysokości równowartości w walucie polskiej 150 euro. W sprawie niniejszej powódka, jako klientka banku w ogóle, w żaden sposób nie naruszyła tych obowiązków, o czym świadczą powołane powyżej okoliczności. Bezzasadne jest zatem twierdzenie pozwanego (...), że powódka przyczyniła się do powstania szkody.

Należy przy tym wskazać, że powódka spełniła wynikający z art. 42 ust. 1 pkt 2 i art. 44 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych obowiązek niezwłocznego zawiadomienia banku o zaistnieniu nieautoryzowanej transakcji płatniczej.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy uznał, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych pozwany jest zobowiązany niezwłocznie zwrócić powódce część z kwoty nieautoryzowanych transakcji tj. kwotę 80.000 zł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd uwzględnił również powództwo o odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd uwzględnił roszczenie za okres 14 dni od daty wezwania pozwanego do zapłaty tj. od dnia 12 września 2014 roku.

Sąd uznał za niezasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż stosownie do art. 731 k.c. roszczenie o wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawnia się z upływem lat 2. Niezaprzeczalnie zaś w niniejszej sprawie dwuletni okres przedawnienia roszczenia biegnie w niniejszej sprawie od dnia 17 września 2013 roku tj. od daty dowiedzenia się o kradzieży pieniędzy, zaś powódka wystąpiła z niniejszym żądaniem w dniu 6 września 2015 roku, zatem przed upływem dwuletniego okresu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. ustalając, że pozwany jako przegrywający proces, w całości ponosi koszty procesu i na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt II wyroku).